

Королева тіней (Трон зі скла #4)

КУПИТИ

Коли в Селени Сардотін забрали всіх, кого вона любила, їй залишилося єдине: вирушити назад у загарбану злом імперію та помститися тіням свого минулого — заради рідних людей і втраченої домівки. Нарешті прийняла себе як є — вона Аеліна Ґалатінія, королева Террасену. І досі здатна посісти свій трон, якщо не здасться без бою. Як на лихо, на цьому тяжкому шляху одне за одним постають добре знайомі та нові обличчя, тож їй ще належить розбиратися, хто з них ворог, а хто вартує довіри. Але попри все вона боротиметься: за кузена — воїна, що ладен за неї померти, і за друга — юнака, якого полонила сила п'їтьми. Вона боротиметься за рідний народ, пригнічений жорстоким королем, адже ці люди сподіваються на тріумфальне повернення своєї втраченої королеви.

Книга «Королева тіней» — це пригодницьке фентезі від американської авторки Сари Маас. Загартована болем і втратами, обтяжена моторошним минулим, зранена розпачем і відчаєм, спустошена, але не розбита. Раніше Селена Сардотін була холодним лезом у глибинах сутінкового присмерку, загубленою тінню, що ковзає буремним світом, без підтримки, без прихистку, лише з метою. Однак тепер вона не безіменна асасинка, а королева Аеліна Ешрівер Ґалатінія, спадкоємиця вогню й повноправна володарка Террасену. Дівчина мусить повернутися в місце, з якого все почалося — у місце, де зародились усі її страждання...

Героїня прямує до свого королівства, що узурповане безжалісною й темною «істотою». Аеліна повинна скинути тирана з трону й врятувати народ Террасену, але яку ціну вона сплатить за досягнення мети?

Розділ перший

У мороці на нього чатувало щось.

Щось прадавнє й жорстоке скрадалося в пітьмі, поневолюючи його свідомість. Воно не належало до цього світу й з'явилося тут, щоб залякати його передвічним, первинним холодом. Їх розділяв якийсь невидимий бар'єр, але він поступово стирався, щоразу як істота просувалася вздовж тієї межі, ніби випробовуючи його на міцність.

Він не пам'ятав свого імені.

Це було перше, що він забув, коли пітьма огорнула його тижні, місяці чи то віки тому. Потім забув імена тих, хто так багато важив для нього. Відчував жах і відчай — просто через єдиний спогад, який виринав у пам'яті, наче барабанний дріб: кілька хвилин крику, крові та крижаного вітру. У тому приміщенні із червоного мармуру та скла були люди, яких він любив; там загинула жінка...

Загинула нібито з власної провини.

Чарівна жінка з тендітними руками, схожими на золотих голубів, та він не міг згадати її імені. То була не її провини. То була провини чоловіка на троні зі скла, який наказав охоронцеві мечем перерубати її плоть і кістки.

Не було нічого в пітьмі після миті, коли голова жінки зі стукотом упала долі. Не було нічого, окрім цієї миті, знову, знову і знову, а ще тієї істоти, яка чигала поблизу, поки він зламається, піддається, впустить всередину. Принц.

Він не міг пригадати, чи був то принц, чи він сам колись був принцом. Проте навряд чи. Принц не дозволив би відтяти голову тій жінці. Принц зупинив би лезо. Принц урятував би її.

Але ж не врятував і знав, що його ніхто не врятує.

Поза межами пітьми існував реальний світ. Його примусив увійти в пітьму той, хто наказав убити прекрасну жінку. І тоді ніхто не помітив, що він став не більше ніж маріонеткою, яка намагається говорити й діяти, попри пута, які сковують розум. За те, що вони цього не помічали, він їх ненавидів. Одна з емоцій, яку він ще усвідомлював.

« Я не повинна була в тебе закохуватись». Так сказала жінка, а тоді померла. Вона не повинна була кохати його, а він не мав наважитися покохати її. Він заслуговував на цю пільгу, тому, коли невидимі пута спадуть і те, що чигає на нього, накинеться, впиваючись та шматуючи... він на це заслужив.

Отож він залякнув у пільмі, слухаючи крики, споглядаючи кров і удари плоті об камінь. Знав, що варто пручатися, що потрібно боротися, перш ніж обруч із чорного каменю стисне його шию.

Але в пільмі на нього чатувало щось, і він не був годен змусити себе довго опиратися.

Розділ другий

Аеліна Ешрівер Галатінія, спадкоємиця вогню, улюблениця Мейли Світлоносиці й законна королева Террасену, прихилилася до пошарпаної дубової стійки й уважно дослухалася до звуків у корчмі, намагаючись розрізнити вітальні вигуки, стогони та непристойний спів. Попри те що за останні кілька років тут змінилося кілька власників, це підземне кубло, відоме як «Льох», залишилося тим самим: неприємно задушливе, із запахом несвіжого елю й немитих тіл, а завсідниками його були покидьки та запеклі злочинці.

Чимало молодих лордів і крамарських синочків, котрі чванькувато спускалися сходами до «Льоху», ніколи більше не побачать денного світла. Іноді це ставалося тому, що вони хизувалися золотом і сріблом не перед тією людиною; інколи тому, що були такі марнославні чи п'яні, що вважали, буцімто можуть стати до бою і вийти з нього живими. Іноді вони погано поводитися з котроюсь повією в альковах обабіч зали й із власного досвіду дізнавалися, яких людей насправді цінують власники «Льоху».

Аеліна відпила елю, що його кілька хвилин тому налив їй у кухоль спітнілий корчмар. Водянистого й дешевого, але принаймні холодного. Поміж чаду брудних тіл до неї долинув запах смаженого м'яса й часнику.

У шлунку забурчало, але вона була не така дурна, щоб замовляти їжу. По-перше, м'ясо тут бувало суто завдяки щурам у поближньому

підворітті; по-друге, заможні відвідувачі зазвичай знаходили в ньому щось таке, через що прокидалися в уже згаданому підворітті з порожнім гаманцем. Якщо взагалі прокидалися.

Її одяг був замурзаний, але досить пристойний, щоб привернути злодієву увагу. Тому вона пильно придивилася до елю, понюхала, а тоді відсморбнула й вирішила, що перейматися нема через що. Усе одно доведеться шукати їжу, але не раніше, ніж вона дізнається в «Льосі» те, що їй потрібно: що в біса сталося в Ріфтголді за той час, поки її не було. І якого клієнта Аробінн Гемел хотів побачити аж так, що ризикнув зустрітися тут, тимчасом як містом, наче зграї вовків, нишпорили жорстокі охоронці в чорній формі.

Їй вдалося прослизнути повз один із таких патрулів, коли бігла сюди, але вона встигла помітити гаптованого оніксового віверна на їхньому вбранні. Чорне на чорному — можливо, королю Адарлену набридло вдавати, що він не є загрозливим, і він видав королівський указ про відмову від традиційних шарлатового та золотого кольорів імперії. Чорний колір — для смерті, чорний — для двох його Вірдових ключів, чорний — для демонів валгів, яких він тепер використовував, щоб створити собі непереможну армію.

Спиною пробігли дрижаки, і вона випила решту елю.

Коли поставила кухоль, її мідяно-руде волосся сколихнулося й заясніло у світлі кованих канделябрів.

З доків вона чкурнула на берег річки — до Тіньового ринку, де будь-хто міг знайти будь-що рідкісне, контрабандне чи цілком пересічне, і купила барвник. Заплатила крамарці додатковий срібник, щоб скористатися комірчиною в глибині ятки й пофарбувати волосся, ще досить коротке, не відросле навіть до плечей. Охоронці, котрі стежили за доками, шукатимуть молоду жінку зі світлішими косами, тож не звернуть на неї уваги. Усі шукатимуть золотоволосу жінку, коли за кілька тижнів надійде звістка, що королівська оборонниця не впоралась із завданням — знищити королівську родину Вендліну й викрасти їхні плани військово-морської оборони.

Рекомендована література

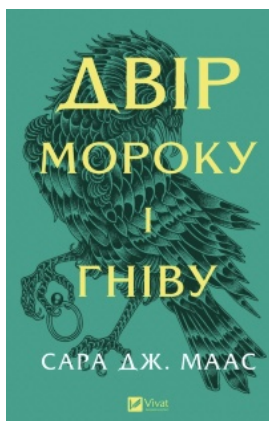
Корона опівночі. Книга 2

Спадкоємиця вогню. Книга 3

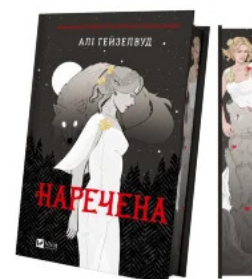
Трон зі скла. Книга 1

Двір мороку і гніву. Книга 2

Двір крил і руїн (Двір шипів і троянд #3)

Наречена

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ